

Arrest

nr. 184 296 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.02.2017 en de weigering van intrekking dd. 21.03.2017”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2016 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 11 oktober 2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan Duitsland en een overnameverzoek aan Kroatië.

Nadat Duitsland op 21 oktober 2016 het terugnameverzoek weigerde, stemden de Kroatische autoriteiten op 8 december 2016 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(a) van Verordening 604/2013.

Op 27 februari 2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de eerste bestreden beslissing

De verzoekende partij diende op 6 maart 2017 een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2017. Deze vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bij arrest van 8 maart 2017 met nummer 183 559 verworpen.

De advocaat van de verzoekende partij stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Administratieve Vereenvoudiging per e-mail van 20 maart 2017 de vraag of hij, rekening houdende met een aantal nieuwe overtuigingsstukken, bereid was om de bestreden beslissing van 27 februari 2017 in te trekken. De advocaat van de verzoekende partij titelt haar schrijven van als een *“informeel verzoek tot intrekking 26quater – nieuwe elementen- repatriëring 22.03.2017”*.

Een ambtenaar bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken deelde op 21 maart 2017 per e-mail mee niet op de vraag om de beslissing van 27 februari 2017 in te trekken, te willen ingaan. Tegen dit antwoord wordt door de verzoekende partij beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit antwoord is gesteld in de volgende bewoordingen:

“Dublin Unit Belgium wijst het informele verzoek tot intrekking de beslissing bijlage 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten af.

De beslissing bijlage 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten van 27.03.2017 blijft behouden en wordt niet ingetrokken. Niet informeel en niet formeel.

Het ingediende verzoek tot schorsing in UDN is op 08.03.2017 eveneens door de RvV verworpen.

De repatriëring op 22.03.2017 dient dan ook te worden uitgevoerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

De verzoekende partij maakte op 6 maart 2017 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing aanhangig bij de Raad. Bij arrest van 8 maart 2017 met nummer 183 559 werd deze vordering verworpen omdat de middelen *prima facie* niet ernstig werden geacht.

In zoverre de verzoekende partij in huidig verzoekschrift opnieuw bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert, is deze vordering gelet op artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij dat zij in haar verzoekschrift uiteenzet dat indien voormelde rechtsregel blind toegepast wordt, een hogere rechtsnorm, met name artikel 13 van het EVRM geschonden wordt. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat:

“Artikel 39/57 Vw. §. 1. derde lid Vw. laat gelden dat “De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”;

Verzoekster merkt op dat de eerste bestreden beslissing hem werd betekend op 27.02.2017.

Verzoeker merkt op dat de tweede bestreden beslissing aan zijn advocaat werd meegedeeld op 21.03.2017.

Het beroepstermijn loopt af op 9.03.2017 voor de eerste bestreden beslissing en op 26.03.2017 voor de tweede bestreden beslissing.

Bij arrest van 9.03.2017 n° 183 559, heeft uw Raad het verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend door de voormalige raadsman van verzoeker verworpen. (stuk 3)

Dit arrest stelt namelijk dat :

“verzoeker beperkt zich thans tot het louter verwijzen naar de aanwezigheid vna zijn broer in België en de suggestie dat deze laatste verzoeker zou kunnen bijstaan. Hij brengt echter geen enkel objectief element bij dat van aard is afbreuk te doen aan de hogerstaande beoordeling” (p.12)

Op 20.03.2017 heeft verzoeker nieuwe elementen gekregen betreffende zijn kwetsbaarheid en zijn familiaal leven namelijk :

- Attest van LBA – vrijwilliger die heeft gewerkt voor de VZW “together for better days”. In dit attest stelt zij enerzijds dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft gezien zijn jonge leeftijd, de trauma die hij heeft ondergaan in Syrië en in Griekenland alwaar zij zijn kennis heeft gemaakt en dat deze afhankelijk is van zijn broer, MA erkende vluchteling in België. Kort geleden is er alweer een lid van zijn familie overleden (een andere broer). Anderzijds stelt zij dat de situatie in Kroatië zeer slecht is en dat verzoeker er in onterende omstandigheden zal belanden. (stuk 4.1)
- Attest van de VZW “together for better days” waarin wordt gesteld dat Mevrouw LBA er als vrijwilliger heeft gewerkt voor deze VZW. (stuk 4.2)
- Kopie van de IDkaart van de broer van verzoeker en bewijs van zijn adres in Luik (stuk 4.3a en 4.3b)
- Beslissing van erkenning vluchtelingenstatus van zijn neef HA (stuk 4.4)
- Attest van een psycholoog en psychiater die de heer MA hebben bezocht in het gesloten centrum. Deze stellen dat verzoeker lijdt aan een “grande souffrance liée à un stress important suite aux événements traumatiques s’étant déroulés en Syrie et à l’impossibilité de rejoindre son frère aîné. Une anxiété majeure se répercute sur le plan somatique par des douleurs fonctionnelles au niveau cardiaque et des troubles du sommeil. Le stress important qui en découle s’aggrave dans la situation d’enferment qu’il connaît actuellement [...]son frère vient régulièrement le visiter et ce seul ancrage familial le protège probablement d’une décompensation sur un mode encore plus aigu [il semble important qu’il puisse retrouver un lieu de vie sécurisé spécifiquement dans sa relation avec son frère aîné ». (stuk 4.5)
- Ik wens u ook te melden dat gezien de prangende humanitaire situatie in Kroatië, de RVV twee maal een verwijdering onder de Dublinverordening naar Kroatië heeft geschorst zie : Arrest van de RVV n° 180 305 en arrest n° 173712. U vindt deze arresten tevens in bijlage. Dat deze rechtspraak nog meer in het geval van verzoeker dient te worden toegepast gezien zijn kwetsbaar profiel. (stuk 4.6a –b)
- Verklaring van de broer van verzoeker dd. 20.03.2017 (stuk 5.1)

Deze elementen zijn nieuw en van cruciaal belang, deze versterken de grief betreffende de schending van artikel 8EVRM op zulke wijze dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 13 EVRM enkel de bevoegde rechter op basis van artikel 39/82 en 39/2 verplicht om de grief onder artikel 8 en 3 EVRM te herevalueren en rekening te houden met dit nieuw element.

Artikel 39/57 en 39/82 blind toepassen om huidig verzoekschrift onontvankelijke te beschouwen, zonder de conformiteit met artikel 13 EVRM te toetsen, zou artikel 13 EVRM schenden alsook het principe van voorrang van een hogere rechtsnorm.

Uw Raad heeft bijgevolg de bevoegdheid om de grieven van verzoeker nauwkeurig en grondig te onderzoeken.

Deze nieuwe elementen zijn zodanig belangrijk namelijk het bewijs van afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn broer op basis van een rapport van een psycholoog is hem pas 20.03.2017 toegekomen hij heeft ten eerste de mogelijkheid geboden aan de DVZ dewelke een weigering van intrekking van de bestreden beslissing hebben genomen op 21.03.2017.

Verzoeker heeft bijgevolg diligent gehandeld door huidig nieuw verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het blijkt van essentieel belang dat dit element zeer belangrijk is ten aanzien van het bewijs van het familiaal leven en van de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer. Dit nieuw element brengt een nieuw bewijs dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn ten aanzien van het familiaal leven van verzoeker.

Er blijkt immers duidelijk uit de motivering van het arrest van 9.03.2017 dat de motivering van het arrest niet meer in overeenstemming si met de werkelijkheid van de feiten. In verband met het familiaal leven en de fairbalance toets van de belangen om te bepalen of een positieve verplichting om het familieleven te handhaven en te ontwikkelen, of om zich te onthouden om maatregelen te treffen die het familieleven

van de verwerende partij zouden kunnen schaden, dit nieuwe element is van een fundamenteel belang weegt want hij deelt duidelijk mede dat de uitvoering van de bestreden beschikking onevenredig is.

Bovendien is het eveneens nodig om op het feit te wijzen dat DVZ deze elementen kreeg en de mogelijkheid kreeg om haar beslissing te herzien.

Ten gevolge van dit nieuwe belangrijke element, heeft de verwerende partij dus een nieuw grief op basis van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsmede op basis van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het beroep moet dus in overweging genomen worden om een werkelijk beroep te garanderen betreffende de bezwaren van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Ik verwijst hierbij naar de rechtspraak van uw raad waarin impliciet werd aanvaard dat in geval van serieuze nieuwe elementen een tweede UDN procedure mogelijk was. (zie arrest van 22.04.2015 – stuk 6)

Het hoeft bijgevolg geen betoog dat huidig verzoekschrift ontvankelijk is.”

In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM niet verbiedt om ontvankelijkheidsvoorwaarden te verbinden aan de toegang tot de rechter, mits deze niet disproportioneel zijn en de rechtsonderhorige niet verhinderen gebruik te maken van een beschikbaar rechtsmiddel. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel. *In casu* moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds een mogelijkheid heeft gehad om toegang tot de Raad te krijgen. Ze heeft op 6 maart 2017 een verzoekschrift ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2017. Deze vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bij arrest van 8 maart 2017 met nummer 183 559 verworpen. In haar huidig verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat in het arrest van 8 maart 2017 gesteld wordt dat: *“verzoeker beperkt zich thans tot het louter verwijzen naar de aanwezigheid van zijn broer in België en de suggestie dat deze laatste verzoeker zou kunnen bijstaan. Hij brengt echter geen enkel objectief element bij dat van aard is afbreuk te doen aan de hogerstaande beoordeling” (p.12)*” en betreft ze de nieuwe elementen die ze aanvoert op dit gegeven. De feiten weergegeven in de nieuwe elementen en de rapporten die de verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift hebben bovendien betrekking op situaties die zich voorgedaan hebben vooraleer zij op 6 maart 2017 beroep aangetekend heeft bij de Raad. Het gegeven dat de verzoekende partij deze elementen niet bijgebracht heeft bij haar beroep van 6 maart 2017, laat haar nu niet toe om opnieuw de schorsing van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Er anders over oordelen zou de verzoekende partij toelaten om leemtes in haar oorspronkelijk verzoekschrift aan te vullen, naar aanleiding van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor zij een vordering tot schorsing na een eerder verworpen vordering tot schorsing kan indienen. Dit zou in strijd zijn met artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Het beroep tegen de beslissing van 27 februari 2017 is onontvankelijk, daar de verzoekende partij niet opnieuw de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing van 27 februari 2017 kan vorderen.

2.2. De Raad dient ambtshalve op te merken dat het negatieve antwoord dat op 21 maart 2017 werd verstrekt door een ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de vraag van de verzoekende partij of het bestuur bereid was om de bijlage 26^{quater} van 27 februari 2017 in te trekken, niet kan worden beschouwd als een administratieve rechtshandeling die vatbaar is voor vernietiging. Deze mededeling, waarbij slechts wordt gesteld dat een vorige beslissing behouden blijft, dat het beroep door de Raad verworpen is en de repatriëring op 22 maart 2017 uitgevoerd wordt, is immers geen handeling die tot doel heeft rechtsgevolgen tot stand te brengen of te beletten dat deze tot stand komen. De Raad wijst er tevens op dat op verweerder geen verplichting rust om in te gaan op vragen tot intrekking van een eerder genomen beslissing en dat het feit op zich dat een ambtenaar een mededeling doet aan een collega dat een beslissing niet ingetrokken wordt en dat de repatriëring op 22 maart 2017 uitgevoerd wordt, impliceert niet dat een aanvechtbare beslissing werd genomen. De weigering om gebruik te maken van een facultatieve bevoegdheid is geen uitvoerbare beslissing met rechtsgevolgen voor de verzoekende partij.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat uit de e-mail van 21 maart 2017 blijkt dat een intrekking wel mogelijk is. Dit leidt de advocaat af uit de eerste zin van de e-mail van 21 maart 2017. De Raad wijst erop dat een e-mail van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij deze meedeelt dat de beslissing van 27 februari 2017 niet wordt ingetrokken, niet op ontvankelijke wijze voor de Raad kan worden aangevochten. Het betreft immers een willig beroep waarop de administratieve overheid niet verplicht is in te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de e-mail van 21 maart 2017 is onontvankelijk

2.3. Het beroep is dan ook onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS